Els VIII almiralls de 80 anys i Colom - 'les 3 batalles' de Lepant

Autor:
Data de publicació: 23-10-2008

La única prova vàlida de que hi podia haver almiralls d'edat avançada, és trobar-los, com vaig fer en el recull d'almiralls vells embarcats i manant en combat als 80-90 anys!!!! (fet el 2007). Durant aquesta investigació sobre centenars d'almiralls, vaig descobrir que hi havia hagut 3 batalles de Lepant (i pot-ser 4), les dues primeres guanyades pels turcs a Antonio Grimani -almirall venecià- (amb escut d'armes molt català trobat per la Dolors) però que van acabar amb una victòria catalana al setge de Cefalònia per part de l'esquadra catalana enviada per Ferran el Catòlic comanada pel Gran Capità com almirall..

Proemi

Per als que no llegeixen entre línies, a l'article, apart de dir

que van existir almenys VIII almiralls, que van estar en actiu i en combat amb més de 80 anys
que hi va haver 3 batalles de Lepant (quatre amb el setge de Cefalònia)
que 3 dels seus almiralls tenien de 80 a 90 anys

també clarifico:

que Cefalonia- l'illa a la boca i guarda del golf de Lepant- la conquerí en Cardona, i la cedí a Venècia
que el 1571 el control de Cefalonia (cedida a Venècia) ens va permetre guanyar la 3ª batalla de Lepant
que els "griegos de Rodas" a la llista de Magalhaes no podien ser de Rodas asetjada el 1519 per Soleimàn el magnífic
que els Cardona de California del 1616 venien d'allà i de Venècia..
que l'"Uluç Reis del Quixot, es salvà i en tornar, recuperà -per sempre més- el Tunis conquerit des de Barcelona per Carles V (Fort de l'estany i la Goleta)

Implícit a l'article hi ha molt més contingut ocult amb preguntes que d'ell sorgeixen..

Cal seguir l'"Uluç Reis del Quixot que es va salvar i al cap de molt poc va recuperar Tunis conquerit des de Barcelona amb la Goleta (petita gola) i el "fuerte del estaño" del meu Gabrio Cervellon -de Milà i oncle d'un Papa.. però "caballero catalán" segons Felip II- de la meva conferència de Montblanc

A es.wiki no han fet l'article sobre la pèrdua de La Goleta, perquè és una derrota i l'article existent a l'INH, no va saber documentar-se més enllà de la meva recerca del 2007 sobre els 8 almiralls de més de 80 anys (dels centenars que vaig investigar), afegint-hi un Visir, en Lala Mustafa Pasha, però de Visirs n'hi ha molts més i no navegaven ni dirigien batalles nàutiques.

Vegeu l'article: L'ADN-d'en-Colom-i-l'antropologia-forense

Segons en Jordi Bilbeny en Joan Colom i Bertran va nèixer el 1414 (Data naix. de Colom pàg.191) 1492-1er viatge=>78 anys i actiu.. ; 1504-4rt viatge=>90 anys i actiu..; 1506=>92 anys-mort

Fa anys que em dedico a buscar arguments que segueixin la lògica i el sentit comú, com per exemple l'encomana a Magalhaes signada a Barcelona (prova de que és on s'organitzà l'expedició) o el fet de que En Colom tot i sortint de Catalunya va haver de fer una parada tècnica a algun punt de la Badia de Cadis (per agafar aigua, bastiments i llenya per coure els animals que es portaven vius..)

1.- El 2006, a partir del Príncep de Catalunya, en Jordi va emprar uns arguments insuficients (El Club-Colom -Columbus-TV3) per a justificar els 78 i 92 anys d'en Colom (edat el 1492 i el 1506).
Arguments insuficients d'en Bilbeny:

Diuen que al s.XV la gent era vella i moria als 50 anys, però això era perquè es feia la mitjana d'edats dels nens que morien als 3 anys i dels avis que vivien 92 anys (vegeu el vídeo)
La cita d'Abraham "ajudem com vas ajudar a Abraham"

-Fent d'advocat del diable-

El 1er argument no es pot acceptar com demostració i el 2ón és "ben trobatto.. ma non prova niente", pot ser que es comparès "ell mateix" amb Abraham.. com patriarca o com jueu, no com home vell, no diu pas "ajudem com vas ajudar a Abraham perquè era vell (com jo)..." al sil·logisme li falta universalitat, és un cas típic de "cherry picking".

La única prova vàlida de que hi podia haver almiralls d'edat avançada, és trobar-los, com vaig fer en el recull d'almiralls vells embarcats i manant en combat als 80-90 anys!!!! (enviat per mail el 2007 i emprat a un altre article de inh.cat).
Durant aquesta investigació sobre centenars d'almiralls, vaig descobrir que hi havia hagut 3 batalles de Lepant (i pot-ser 4), les dues primeres guanyades pels turcs a Antonio Grimani -almirall venecià- (amb escut d'armes molt català trobat per Dolors Marin) però que van acabar amb una victòria catalana al setge de Cefalònia per part de l'esquadra catalana enviada per Ferran el Catòlic comanada pel Gran Capità -com almirall-, per acabar amb la batalla de Lepant de 1571..

Tres dels almiralls de les 3 Batalles de Lepant tenien de 80 a 90 anys..

Primera Batalla de Lepant (agost de 1499), part de la Guerra Turc-veneciana
Batalla de Lepant (1500), enfrontament de la guerra turcoveneciana del 1499-1503 entre l'Imperi otomà i la República de Venècia
Setge de Cefalònia (3ª batalla de Lepant?) enfrontament bèl·lic entre l'esquadra comandada pel Gran Capità, del 8 al 24 de novembre de 1500.
Batalla de Lepant (1571), batalla naval entre otomans i una coalició cristiana, gran victòria que deturà l'expansionisme turc pel Mediterrani Occidental

2.- A partir de l'anàlisi dels ossos d'En Colom van aparèixer als mitjans unes frases ambigües que deixaven lligar la proba de l'ADN amb la datació dels ossos, encara que fos només al públic no científic, però això ha arribat al punt que hi ha molta gent que pensa que l'edat d'en colom s'ha datat mitjançant les tècniques de l'ADN: He fet un article per a desmuntar la possibilitat de datació dels suposats ossos d'en Colom en les proves fetes -tant les de l'ADN com les antropològiques

Article: L'ADN-d'en-Colom-i-l'antropologia-forense

Almiralls de més de 80anys a les 3 batalles de Lepant (relació amb Catalunya)

Uluj Ali-mort als 87 anys
Sebastiano Venier-mort als 82 anys
Antonio Grimani-mort als 88 anys
Andrea Doria "el vell" - mort als 94 anys

Colom i els almiralls d'edat avançada navegant en actiu (de 80 a 103 anys)

Com he dit abans, un dels arguments en contra de que Joan Colom i Bertran pugui ser Cristòfor Colom, és la seva edat, ja que l'almirall català, (el que defensa Jordi Bilbeny), tenia 78 anys el 1492, l'any del descobriment i 92 al morir. Els critics al·leguen, que no podia ser l'almirall i gestor d'aquesta empresa perqué al s.XV la gent era vella i moria als 50 anys.

A part dels 3 almiralls actius durant les 3 batalles de Lepant, que fan trontollar l'argument en contra de l'edat de Joan Colom i Bertran, hi ha com a minim, VIII almiralls més, contemporanis de Colom, que van anar embarcats com almiralls fins als 80-90 anys, dirigint la lluita en combat i un fins i tot als 103 anys.

Almiralls cristians:

(I) Sebastiano Veniero (mort als 82 anys)

Nascut a Venècia cap al 1496 i mort el 3 de març de 1578. Va ser Dux de Venècia l'últim any de la seva vida, de l'11 de juny de 1577 al 3 de març de 1578.. L'any de l'enfrontament de Lepant, l'almirall de Venècia tenia 76 anys, tal com ens adverteix el llibre "Naval warfare under Ozu" (pàg. 165). Després de la derrota dels turcs en firmar la pau, va retornar a Venècia com a figura molt destacada, i el 1577, als 81 anys, va ser elegit Dux de Venècia.Va estar en actiu com a almirall fins als 76 anys.

Era fill de Moisè Venier i Elena Donà, i nebot de Zuan Francesco Venier, co-senyor de Cerigo.[1] Va ser nét patern de Moisé Venier (ca. 1412 - ca. 1476).[2] Descendia de Pietro Venier, governador de Cerigo, i la seva esposa.[3]

Va treballar com a advocat des d'una edat molt primerenca, encara que sense tenir-ne cap qualificació formal, i més tard va ser administrador del govern de la República de Venècia. En 1570 va ser procurador i, al desembre del mateix any, capitano generale da mar ("almirall en cap") de la flota veneciana en la guerra contra l'imperi otomà.

Va ser comandant del contingent venecià en la batalla de Lepant (7 d'octubre de 1571), en la que la Lliga Santa va derrotar decisivament als turcs. Després de la pau va tornar a Venècia com algú molt popular, i en 1577, a l'edat de 81 anys, va ser triat unànimement dux.

Es va casar amb Cecilia Contarini, que li va donar una filla, Elena Venier, i dos fills. Un dels seus fills, Francisco Venier, va anar a França.

Va ser l'Almirall (Capitano generale da mar) de l'armada veneciana de la Lliga Santa a la batalla de Lepant el 1571, va ser almirall al costat de Joan de Austria i luis de Recasens de les 50 galeres que va aportar a la Lliga, Felip II de les Espanyes, moltes construïdes a Barcelona, com ens ha demostrat en Cesc Garrido investigant els arxius secrets amb les cartes de l'embaixador de Venècia a la reina Isabel I.

Sebastiano Venier va morir el 1578, afligit de problemes de cor, després d'un foc que va danyar greument el Palau del Dux de Venècia. Va ser enterrat en la Basílica de Santi Giovanni i Paolo, un tradicional lloc d'enterrament dels dux.

(II) Andrea Doria "el vell" (mort als 94 anys)

Hi ha molts Andrea D'oria, El dels Reis Católics i Carles V (el que ens ocupa: "amb 84 anys havia seguit emprenent accions contra els pirates berberiscos"). Va ser el gran almirall de l'emperador Carles V. A sobre, genovès, és dons un bon argument per a la genovesista Cristina Airaldi que diu que el nostre Colom no podia navegar als 78!!!!

Va néixer a Oneglia, Itàlia, el 30 de novembre de 1466, morint a Gènova el 25 de novembre de 1560. Embarcat en vaixells, com a mínim, fins als 93 anys, Hi ha una carta que m'ha passat el Daniel del 22 de setembre de 1557 on lidiu "vos rai que podeu fer grans distàncies anant embarcat, el problema us arrivaria al haver de recorrer unes quantes llegues per terra, i haver de suportar el moviment del carruatge..

El 1542, els francesos ataquen Niça, i Doria els obliga a retirar-apressant quatre vaixells, però al maig de 1543 Barbarroja torna a sortir de campanya , amb 110 galeres, atacant Reggio i capturant a la filla del governador. A Marsella

s'uneix a les galeres franceses, prenent el comandament el Comte d'Enghien, Francesc de Borbó. Conquisten i saquegen Niça, excepte el castell. Doria acudeix des d'Espanya, desembarca a Villefranche amb les tropes d'infanteria catalanes del marquès de Vasto que recuperen Niça i fan fugir a la flota franc-turca cap Antibes.

El 1547 pateix un atemptat que gairebé li costa la vida. El seu nebot Giannetino el cus a ganivetades, però es recupera. Davant les intrigues polítiques genovesas, accepta a Gènova una fortalesa guarnida per espanyols.

El 1548, amb 80 anys, passa amb les seves naus a la Badia de Roses, on embarca el Príncep Felip, que l'acompanya a Itàlia i s'allotja a Gènova en el seu palau.

Amb 84 anys segueix emprenent accions contra els pirates berberiscos, concretament contra Dragut, al que havia alliberat el 1554 a canvi de 3.000 ducats.

El 1552 es va endur d'Espanya a Itàlia a 6.000 homes i 1 milió de ducats, necessaris per a la guerra a Itàlia. Després, va a socórrer Nàpols i Sicília, atacats pels turcs. Amb 40 galeres s'enfronta a 120 galeres otomanes, sent obligat a retirar-se després de perdre set galeres, però aconsegueix desembarcar tropes de reforç per a Nàpols i Orbitello.

Participa a la guerra de Còrsega, alliberant-la dels francesos, acabant la campanya l'any 1559. Es va signar la fi de les hostilitats amb el tractat de Cateau-Cambrésis que va ser signat entre la Monarquia Hispànica (Felip I d'Aragó i II de Castella), el Regne de França (Enric II de França) i el Regne d'Anglaterra (Isabel I d'Anglaterra).

(III) Antonio Grimani (mort en actiu als 88 anys)

(Venècia, 1434 - Venècia, 1523) va ser un almirall al servei de la República de Venècia, i Dux de Venècia des del 1521 al 1523.

Grimani va néixer en una família de mercaders sense fortuna, però pels seus propis esforços aconseguir guanyar riqueses i convertir-se en un dels més importants comerciants de Venècia. Als seixanta anys d'edat va aconseguir el seu primer càrrec públic, supervisant la navegació comercial al Mar Adriàtic, però sense adquirir experiència militar alguna.

Aquest element li va causar greus contratemps adequat el 1499 va ser nomenat cap de l'esquadra de guerra (o Capitano da Mare) en esclatar la Guerra Turcoveneciana (1499-1503), sent severament derrotat a l'agost d'aquest mateix any a la batalla de Zonchio, també coneguda com la batalla de Sapienza o la primera batalla de Lepant, contra l'Imperi Otomà. La seva evident imperícia en la batalla va causar un gran enuig en l'elit i al poble de Venècia, considerant-se una humiliació de la derrota davant els otomans; aquest fet li va fer creditor d'una condemna perpètua de desterrament,[1] sent enviat a l'illa de Cres, possessió veneciana al litoral de l'actual Croàcia.

Després de diverses gestions de la seva família, el 1509 es va deixar sense efecte el desterrament de Grimani i aquest va poder reprendre les seves activitats comercials a Venècia, que li van reportar grans riqueses que anys després donarien suport la seva elecció com dux. Després de l'agitat govern del dux Leonardo Loredan i les dificultats venecianes durant la Guerra de la Lliga de Cambrai, la mort de Loredan el 1521 va forçar l'elecció d'un dux, però sense la candidatura de nombrosos personatges importants, fet que va facilitar l'elecció de Grimani al juliol d'aquest any.

En el moment en què va assumir el "títol de Dux", va afrontar diversos problemes familiars per reparticions d'herències, que van enfosquir la seva gestió. A més, Grimani va estar al capdavant de la República a la Guerra Italiana de 1521-1526, aliant-se amb Francesc I de França, sent Venècia l'únic estat que no va abandonar la seva aliança amb els francesos. Tanmateix, després de la greu derrota francesa a la batalla de Bicoca l'abril de 1522, Grimani va estar molt preocupat pel curs de la guerra que es tornava ara advers per Venècia.

Tanmateix Grimani va morir l'abril de 1523 i el seu successor, Andrea Gritti (prestigiós veterà de la "Guerra de la Lliga de Cambrai)", es va esforçar en treure Venècia de la contesa, mantenint bones relacions amb Carles V.

Almiralls de l'Imperi Otomà:

(IV) Murat Reis "el Vell" (mort en actiu 103 anys)

Nascut a Rodes el 1534 i mort el 1638, també a Rodes, per desig seu. Va ser l'almirall de Solimà el Magnífic. Actiu fins

a la seva mort, als 103 anys.

Almirall de l'armada Otomana, se'l considera un dels corsaris més importants de Barbaria. Va iniciar la seva carrera molt jove allistant-se a la tripulació de Turgut Reis. També va lluitar al costat de Piri Reis en diverses expedicions.

Murat Reis va acompanyar a Barba-rossa Haireddin Pachá a Constantinoble, on els va rebre Solimán I per atorgar-los el comandament de la flota otomana. Trobant-se en Constantinoble, Murat Reis va participar en la construcció de les noves naus de guerra a l'arsenal de la Banya d'Or.

Murat Reis va prendre part en cadascuna de les primeres campanyes de Turgut Reis. Se li va assignar la missió d'evitar l'embarcament de les naus de la Lliga Santa a Préveza, capitanejades pel Andrea Doria. Va ser decisiu en la victòria otomana en aquesta batalla. Va seguir acompanyant Turgut Reis fins que va ser nomenat Comandant en Cap de la flota de l'Oceà Índic.

Va participar en el setgei conquesta de Xipre i en la campanya de les Illes Canàries. Més tard, va controlar les lucratives rutes comercials entre Egipte i Anatòlia, on sovint s'enfrontava amb bandades de venecians, francs i de Cavallers maltesos. El 1609 es va assabentar de la presència d'una flota franc-maltesa de deu galeres, entre elles estava la Galera Roja, una gran nau armada amb 90 canons, famosa entre els otomans amb el nom d'Infern vermell; el seu capità era el Cavaller Fresinet. Va ser al seu encontre i fent servir una bateria de canons de llarga i curta distància, va aconseguir inhabilitar la Galera Roja i capturar-la. Sis de les deu galeres van ser capturades, amb més de 500 soldats, i un total de 160 canons i 2.000 mosquetons.

El 1638 va prendre part en el setgede Vlora (Albània), durant el qual va morir als 103 anys per culpa d'una ferida de combat, plenament actiu, doncs. Halil Pachá se'l va endur a Xipre, per tractar de curar-lo, però va morir i allí sent-hi enterrat.

(V) Uluç Ali Reis (mort als 87 anys) -Utxali per a Cervantes en el capítol 39 del Quixot-

Nascut el 1500 com Giovanni Dionigi Galen, convertit a l'Islam, va morir el 21 juny 1587, com Uluç Ali Reis. He hagut de consultar els arxius turcs, que és on diu que va néixer el 1500, fent-lo un dels almiralls més vells.

Italià de naixement, es va convertir a l'islam. Va ser pirata i més tard almirall otomà i Kapudan Pachá (Gran Almirall) de la flota otomana durant el segle XVI. Va ser conegut amb diversos noms en els països cristians de la mediterrània: Uluj Ali o el-Euldj Ali Paixà l'Apòstata (1500-1587) fou un corsari de la Mediterrània i alt funcionari otomà. Era nadiu de Calàbria (uluj o uludj vol dir "estrangers no àrabs" i és un plural de la paraula Ilj) i el seu nom ha estat italianitzat o llatinitzat, la forma més habitual com Occhiali; se l'esmenta també com Kilidj Ali (Ali l'Espasa) però aquest nom li fou donat després de la batalla de Lepant junt amb el càrrec de kapudan pasha o gran almirall, per una victòria parcial enmig d'una derrota completa.

El seu nom original era Giovan Dionogri Galeni. De jove fou fet presoner als 16 anys i es va convertir a l'islam agafant el nom d'Uluj Ali. Va agafar fama perquè va ascendir i va arribar a dirigir alguna expedició capturant vaixells cristians, i acumulant una notable riquesa; des de 1548 fou un dels fidels de Turgut Reis al que el 1551 va acompanyar a Istanbul i va rebre un sou i del dret a portar un signe imperial a la nau simbolitzant que treballava per l'Imperi Otomà. Va participar en diverses campanyes navals com Gerba (1560) i el setge de Malta (maig a setembre de 1565). Poc després fou nomenat beglerbegi d'Alger, càrrec que va exercir de 1568 a 1571 i va aconseguir derrotar a la guarnició espanyola de la Goleta i establir el govern militar otomà a Tunísia (1569). El 1571 va marxar per participar en la conquesta de Xipre. Amb la flota algeriana va participar en la batalla de Lepant el 7 d'octubre de 1571; per la seva brillant actuació i l'enfonsament de la goleta capitana de l'ala dreta cristiana manada per Gianandrea Doria, fou nomenat kapudan paixà al setgede Muadhdhin-zade Ali Pasha. Es va esforçar per reconstruir la flota i va algunes campanyes victorioses els següents anys. El 1574 va poder recuperar Tunis als espanyols que En Joan d'Àustria havia reconquerit l'any anterior.

Va restar gran almirall fins a la seva mort. Fou llavors conegut com a Kilidj Ali Pasha. El 1584 va anar a Crimea per posar al tron a Islam II Giray; en arribar al port va rebre el suport d'Ali Beg, cap de la tribu Mansur; el khan Mehmed II Giray va fugir i ?slâm II Giray fou proclamat khan sense gairebé resistència. Va morir el 1687 i fou enterrat a una turbe al Bòsfor.

El 1571 es va enfrontar a Joan Andrea Doria a la batalla de Lepant. Quan la derrota turca va ser evident, va aconseguir tornar a Constantinoble amb quaranta naus.

El 1584 va comandar una expedició naval a Crimea. Finalment, va morir en actiu als 87 anys d'edat (tot i haver estat

tres anys a galeres com a esclau).

(VI) Saleh Reis (mort als 80 anys)

Corsari turc i Almirall Otomà. Nascut el 1488 i mort el 1568. Va ser beylerbey de la regència d'Alger de 1552 a 1556. Va morir a Alger el 1568, als 80 anys. Era originari de la plana de Troia, al peu del Mont Ida, i antic soldat de l'exèrcit Otomà d'Egipte. Com "Corsari", Salah Raïs, havia estat molt de temps company de Khair ed-Din Barba-rossa.

En 1520 va anar a Djerba, juntament amb H?z?r Reis i Turgut Reis i aquest mateix any va envair Bône, que estava sota control espanyol.

En 1529, al comandament d'una força de 14 galiotes , va assaltar el Golf de València abans d'unir-se a la flota d'Aydin Reis, que va participar en la Guerra turc-espanyola prop de l'illa de Formentera, on les forces otomanes van destruir la flota espanyola, el comandant , Rodrigo Portundo, va morir en combat. Durant la guerra, Salih Reis va capturar la galera del capità Tortosa i va prendre el fill de l'Almirall Portundo, el comandant espanyol, com a presoner de guerra.

el 1536 va acompanyar Khair ed-Din Barba-rossa a Constantinople on va esdevenir comandant de la flota turca i "timoner del Sultà". Va tenir, en efecte, l'honor de dirigir la maniobra de la galiota imperial.

El setembre de 1538 com Bahriye Sancakbeyi comandava les 24 galeres que formaven l'ala dreta de la flota otomana a la batalla de Préveza , en la que, sota la direcció de Khair ed-Din Barba-rossa, la flota otomana va derrotar a la Lliga Santa de Carles V, comandada per Andrea Doria.

El 5 d'agost de 1543 segons fonts franceses, italianes i espanyoles, Salih Reis va prendre part en la conquesta franco-otomana de Niça , sota el comandament Barba-rossa Hayreddin Pasha. Segons les mateixes fonts, arran de la conquesta de Niça, Salih Reis va manar la força otomana de 20 galeres i 3 fustes, que va assaltar la Costa Brava a Catalunya aquest mateix any. A principis d'octubre de 1543, Salih Reis va desembarcar les seves tropes a Roses i va saquejar la població. L'endemà, va aparèixer a les Illes Medes aproximadament a 1 km de la costa de l'Estartit, abans de procedir a Palafrugell i Palamós, aquesta última va ser severament saquejada després d'una ferotge batalla per la seva captura. A partir d'aquí va anar a Sant Joan de Palamós, que va ser saquejada de la mateixa manera, i va capturar la galera brivall davant de la costa de Calellla. Més tard va desembarcar seves tropes a Empúries i Cadaqués, capturant i saquejant ambdues poblacions, abans de tornar cap a Alger. Va ser vist navegant juntament amb Barba-rossa la primavera de 1544.

Al juny-agost del 1551, es va unir a la flota de Sinan Pasha i Turgut Reis, i va jugar un paper important en la conquesta de Trípoli (Líbia), que havia estat en poder dels cavallers de Sant Joan des de 1530, quan els va ser cedida per Carles V d'Espanya. Va bombardejar la fortalesa dels Cavallers des d'una distància d'uns 150 passos, finalment, va obligar a Gaspar de Villers, el seu comandant, a rendir-se. Llavors va tornar a Constantinoble, on, pel seu èxit en la conquesta de Trípoli, va ser ascendit al rang de Bahriye Beilerbei (Almirall) de la flota otomana del Mediterrani Occidental i va ser designat com beylerbey de la regència d'Alger.

Arribat a Alger el 1552, va iniciar una campanya al Sàhara amb la finalitat de restablir l'ordre a Tuggurt i Ouargla. L'any següent, va atacar Mallorca i el 1554, va envair el Penyó de Vélez que va romandre Turc fins a la seva reconquesta per Felip II d'Espanya el 1564. El 1555, es va apoderar de Vala, que va confiar a un renegat sard, Ali Sardo. Els anys 1556 i 1563 va intentar, infructuosament, alliberar Orà i Mers el-Kebir del poder espanyol amb l'ajuda de la flota de Turgut Reis. El setge de Malta (1565) va ser l'última missió de Salih Reis, va morir a Alger de la pesta l'any 1568 als 80 anys,.

(VII) Turgut Reis (mort als 80 anys)

Turgut Reis conegut amb aquest nom a Turquia i a les províncies àrabs com Darghouth o Dragut ("Drac"). Nascut al voltant de 1485 prop de Bodrum (actual Turquia -contruida sobre l'antiga Halicarnàs-) i mort el 23 de de juny de 1565 a l'atac a Malta. Fou un corsari turc i almirall, Bei d'Alger, un dels pirates més famosos de l'Imperi Otomà. El 1552, el soldà Solimà I el Magnífic li va concedir el títol de comandant de la marina otomana i el va enviar a Trípoli com a beglerbegi, mentre ho va ser, va embellir i ampliar la ciutat.

Protegit de Hayreddin Barba-rossa, es va distingir pels seus atacs i la seva devastació de la costa del Regne de Nàpols i Calàbria. El 1538, sota el comandament de Barba-rossa, va participar en la Batalla de Preveza. Gianetti Doria el va fer presoner el 1540, i va ser enviat a galeres com a esclau durant tres anys fins a ser rescatat el 1544 per Barba-rossa a canvi de 3.000 ducats i l'acord de no saquejar Gènova

Després del seu alliberament, va establir la seva base a l'illa de Gerba i va lluitar contra els cristians per tot el Mediterrani, en batalles en les que va enfonsar molts vaixells enemics arribant a capturar unes quantes ciutats per a l'imperi otomà.

El 1544 va ocupar Africa (actual Mahdia). Però Carles V que amb l'expedició de Tunísia, havia ocupat la Goleta (petita gola) el 1535 i controlava el govern hafsí de Tunísia, va reaccionar: una esquadra comandada per Doria fou enviada a Mahdia (setembre de 1550) i s'apoderà d'ella després d'un setge de tres mesos, amb una guarnició va romandre allà fins al 4 de juny 1554, en que el lloc fou destruït i abandonat..

El 11 de maig de 1560, amb Pialí Paixà, Dragut va guanyar l'important combat naval de Djerba contra la flota espanyola durant els qual uns 5.000 espanyols van ser assassinats; amb els seus ossos, va fer construir una torre prop de Borj El Kebir coneguda avui dia com Borj El Riouss .

El 17 juny de 1565, es va unir als turcs en el setge de Malta al capdavant de 15 galeres, i fou mort per una bala de canó. Està enterrat a Trípoli (Líbia), on se'n endugué el cadàver, Uluç Ali Reis .

Un dels seus molts amagatalls va ser a l'illa de Ziglione a Porto-Vecchio (Còrsega) anteriorment ocupada per les tropes genoveses. Aquests temien incursions pirates i, finalment, van deixar la ciutat degut a la malària i per la manca de sal i terra cultivable.

(VIII) Piri Reis (mort decapitat als 89 anys)

Piri Reis (P?r? Re'?s) abans H?jj? Mehmet fou un almirall, marí i cartògraf turc otomà famós per les seves mapes. Nascut a Gallipoli el 1465 i decapitat a Egipte el 1554.

Deixeble i nebot de Kemal Reis, va començar a aprendre a navegar a dotze anys. Fou home de gran cultura que parlava, a més del turc, l'àrab, el grec, el castellà i el portuguès. Participà en nombroses guerres contra la república de Venècia entre 1499 i 1502, a més de contra de l'Orde de Sant Joan de Jerusalem i els mamelucs d'Egipte (1523).

La seva obra més important fou Kitab-i Bahriye ("Llibre de les Matèries Marines"), un atles nàutic que integra el famós Mapa de Piri Reis, dedicat al soldà Solimà el Magnífic el 1525, recuperat el 1929 i conservat actualment en el Museu Topkap? Saray?, al Palau de Topkapi a Istanbul.

En l'actualitat el seu mapa dels contorns orientals de Sud-amèrica constitueix una icona nacional a Turquia, apareixent al revers dels bitllets de deu milions de lires. Suposadament fou dibuixada d'acord a navegants europeus (potser Colom).

Piri Reis manava l'esquadra turca contra Gibraltar a l'edat de 89 anys. Va assetjar Gibraltar per ordre del soldà otomà Solimà el Magnífic, però finalment va acceptar un suborn dels assetjats: diners a canvi de la seva llibertat. El governador d'Egipte, Ali Bajá, assabentat del fet va fer cridar-ho perquè expliqués la seva actitud, però Piri Reis s'hi va negar, per la qual cosa Alí Bajá el va manar detenir i el condemnà a mort, fent-lo decapitar.

Corol·lari

Amb tots aquests exemples es pot inferir que els 92 anys que tenia Joan Colom Bertran quan va morir o els 78 anys que albirava quan va navegar 27 dies per l'Atlàntic el 1492, descobrint Guanahaní el 12 d'octubre, no eren res fora de lloc (curiosament, dia per dia, 180 anys després de la nit del 12 al 13 d'octubre de 1312, en que Philip le Beau va fer cremar el templers a Paris devant la Catedral de St.Denis). Hi ha doncs antecedents d'altres almiralls contemporanis exercint l'almirallat fins i tot en combat, i queda clar que en aquell temps, l'edat no era, en absolut, cap impediment per poder navegar embarcat com a almirall d'una flota.

Eren molt més feixucs els viatges per terra, Colom ja sabeu que tenia dispensa de Ferràn per viatjar amb mula, per raó de la seva edat. Hi ha una carta que m'ha passat en Daniel Ibanyez del 22 de setembre de 1557 on Carles V li diu a Andrea Doria "vos rai que podeu fer grans distàncies anant embarcat, el problema us arrivaria al haver de recorrer unes quantes llegues per terra, i haver de suportar el moviment del carruatge" (suposo que es referia al traqueteig del meu Camí Català..).

P.S. Perdoneu el fet que sempre m'en vaig per les branques.. Com em va dir el meu amic Al Losada "Comisionado de Policia de Bridgeport, Connecticut" en una conferència d'en en Ross Perot als sindicats donada per ell el 1987 a Bridgeport, en la que hi vaig participar, ara em diria, amb molta raó com en aquella ocasió l'any 1987, que tres missatges en un article dispersen l'atenció: l'edat de VIII almiralls vells com en Colom, les 3 Batalles de Lepant i la coincidència de dates amb el Divendres 13..

Qu hi farem, soc així..

Manel Capdevila